

Robert Daley: The cruel sport. Επανεκδοση του 2005. Κυκλοφόρησε το '63, έκανε δεύτερη έκδοση το '91 και τρίτη πριν δέκα χρόνια.

Ο συγγραφέας ξεκινά την αφήγησή του, με έναν πρόλογο διαμορφωμένο ειδικά για αυτήν την τελευταία έκδοση. Το 2005 είναι ήδη 75 ετών. Η πρώτη παράγραφος έχει ως εξής:

«Το πρώτο G.P. που είδα ήταν στον Μονακό τον Μάιο του '58. Από τους 16 οδηγούς που ξεκίνησαν, οι οκτώ έχασαν τη ζωή τους την ώρα που οδηγούσαν. Οι τέσσερις από αυτούς πριν κλείσει η χρονιά. Άλλοι δυο θα έχουν ατυχήματα, από τα οποία θα επιβιώσουν αλλά δεν θα μπορέσουν να αγωνισθούν ξανά.»

Έτσι είχαν τα πράγματα. Ο λογαριασμός του συγγραφέα ήταν σωστός. Βέβαια, όπως πολλά πράγματα που συμβαίνουν στην άλλη ακτή του Ατλαντικού, έτσι και όλη η ζωή του Daley είναι κάπως ασύμβατη με την Ευρωπαϊκή και πολύ περισσότερο με την Ελληνική πραγματικότητα.

Ο R.D. αποφοίτησε από το Fordham University, υπηρέτησε την πολεμική αεροπορία στον πόλεμο της Κορέας και ακολούθως εργάστηκε ως διευθυντής επικοινωνίας στους New York Giants και στην National Football League. Μετά βρέθηκε εξωτερικός συνεργάτης των New York Times, με έδρα το Παρίσι και την Νίκαια.

Στις αρχές της δεκαετίας του '70 βρίσκεται στο αστυνομικό τμήμα της Νέας Υόρκης, όπου υπηρέτησε ως βοηθός επιθεωρητή(!), σε μια άκρως ταραχώδη περίοδο, αναφορικά με την εγκληματικότητα της πόλης.

Στη συνέχεια αφοσιώθηκε στο συγγραφικό του έργο. Εξέδωσε 30 τίτλους, 16 από τους

οποίους ήταν νουβέλες. Δύο από αυτές έγιναν κινηματογραφικές παραγωγές από δυο πολύ σημαντικούς δημιουργούς, τον Michael Cimino ο οποίος το '85 γύρισε το Year of the Dragon και τον Sidney Lumet που το '97 γύρισε το Night Falls on Manhattan.

Το τέταρτο, χρονολογικά, βιβλίο του ήταν το Cruel sport, όπου περιγράφει την επαφή του με το μπότορσπορ και ειδικά με την F1. Η καριέρα του ως stringer (αμερικάνικος όρος για τον ανταποκριτή που δεν ανήκει στον τακτικό προσωπικό της εφημερίδας), όπως ομολογεί ο ίδιος, ξεκίνησε τον Ιανουάριο του '56 στους εβδομους χειμερινούς Ολυμπιακούς αγώνες που διοργανώθηκαν στην Cortina d'Ampezzo.

Εκεί γνωρίζει τον Μαρκήσιο Alfonso de Portago που συμμετείχε στην κατάβαση με Bobsleigh. *«Ήταν ακραία πλούσιος, μιλούσε τέσσερις γλώσσες. Ήταν οδηγός αγώνων με συμβόλαιο στην Ferrari και εκείνα τα κρύα πρωινά μου έδωσε εξωφρενικά ενδιαφέρουσες απαντήσεις, σε κάθε ερώτημα που του έκανα.»*

Ο Μαρκήσιος ζούσε τη ζωή ενός ευγενή της δεκαετίας του '50 με υπερβολικές δόσεις κινδύνου και ο R.D. πάλευε για να εισπράξει τα 50 δολάρια για κάθε κομμάτι που θα δημοσίευαν οι N. Y. Times.

Ξαναβρέθηκαν 14 μήνες αργότερα, τον Μάρτιο του '57, στη Φλώριδα, στις 12 ώρες του Sebring. Συζήτησαν πάλι. Εκεί έγινε η δήλωση του Μαρκήσιου περί του Fangio και των ορίων:

«Δεν νομίζω όμως ότι θα υπάρξει άλλος πρωταθλητής εφ' όσον τρέχει ο Fangio. Αν το απόλυτο όριο μιας στροφής είναι 151,5 χλμ/ώρα, ο γέρος θα στρίβει κάθε φορά, μα κάθε φορά με 151. Εγώ θα στρίψω είτε με 149 είτε με 152 οπότε θα βγω από το δρόμο»

Σε εκείνον το αγώνα ο δεύτερος οδηγός της Ferrari 315 S με το νο. 15 που αγωνιζόταν ο Μαρκήσιος, ήταν ο Luigi Musso. Συντετριμμένος, από τον προ εννέα ημερών θάνατο του 26χρονου συμπατριώτη του, Eugenio Castellotti, ο Musso, δεν μπόρεσε να οδηγήσει περισσότερο από τρεις ώρες. Στις υπόλοιπες εννέα ο de Portago έκανε ότι μπορούσε αλλά περιορίστηκε στην πέμπτη θέση.

Επιχειρηματίας και πολιτικός ο οποίος έχει αναπτύξει μια μεγάλη επιχείρηση στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ο κ. Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου είναι ένας από τους πιο επιτυχημένους επιχειρηματίες της χώρας μας. Ο κ. Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου είναι ένας από τους πιο επιτυχημένους επιχειρηματίες της χώρας μας.